

Már csak néhány dolgot kellett megvenni a karácsonyi vacsorához. Nem hagyhatta otthon a hat éves kislát, hiába ellenkezett, hogy ő inkább repülőset játszana, és hogy ő már tud vigyázni magára. Nem lehetett, túl kicsi volt.

86 Hidas Judit

KARÁCSONYI VÁSÁRLÁS

A múltkor is kitalálták a barátjával, hogy kutató orvosot játszanak, és majdnem felgyújtották a házat.

A kisfiú duzzogva csapta végül a földhöz a kezében lévő repülőgépet. Az anyja szorított egyet a karján, hogy hagyja abba a dühöngést.

— Mindig csak vásárolni-vásárolni – morgott magában a gyerek az autóban is.

— Ígérem, nem fog sokáig tartani.

Kiszálltak a városka főutcáján a nagy fekete autóból. Az anya, ha tette nem itt vásárolt, olyan kopár volt ez az út a szélén lévő bodegaszerű üzletekkel. Tavaly, központi pénzből, újra aszfaltozta az önkormányzat. Akkor a nő reménykedett, hogy ez jó hatással lesz a környezetre is. Talán ültetnek majd bokrokat, fákat, gondolta, de ezt már a városnak kellett volna fizetnie, így továbbra is maradt a homoktenger az út szélén, amely nyáron forró volt, és a szél az ember szemébe fújta, télen vagy esős időben pedig sárrá változott. Hamarosan már a frissen aszfaltozott úton is vékony homokréteg táncolt, magáévá tette az új burkolatot.

A nő legszívesebben csukott szemmel ment volna végig ezen az úton, az egész városon. Már csak pár hét, és megjön végre a levél a jegyekkel, gondolta. Lassan már fél éve, hogy elment a férje. Akkor azt mondta néhány hét az egész, és jöhetnek utána Angliába.

Több helyre kellett begraniuk, mindent máshol lehetett megvenni. A kisfiú kellenlenül lődörgött az anyja mögött.

— Siess már, így sosem végzünk! – sürgette a nő.

Megvették a kenyeret és a tejet. A zöldségesnél viszont összefutottak egy ismerős anyukával. A két nő beszélgetni kezdett. A kisfiú rugdosta mellettük a latyakot, aztán odasomfordált a zöldségesnél lévő játék-automatához. Nézte a benne lévő kis labdákat. Azon gondolkozott, vajon melyik esne ki, ha pénzt dobna a gépbe.

— Hol vagy, Áron?

— Itt – szólt vissza a kisfiú.

— Ne menj messzebbre! – kérte az anyja, és tovább folytatta a beszélgetést.

A kisfiú bólintott, de nemsokára eszébe jutottak a repülői. A felszállópályát még csak félig építette meg.

A kezével repülőt formált, majd berregve elindult. Egyszer csak vége lett a kerítésnek. Áron visszanezett az anyjára, de ő nem vette észre.

A kisfiú átfutott az úttesten. A szemközti oldalon rengeteg autó **87** parkolt össze-vissza a kopott boltok előtti sártengerben. Cikázva repkedett tovább az autók között. Épp a hentesbolt előtt állt, amikor meghalotta az anyja kiáltását. Végig sem gondolta, csak beszaladt a boltba. Odabenn az ajtóig állt a sor. Az utolsó vevő az ajtón lévő műanyag légyvédőtől próbált épp szabadulni. Bent kolbász- és füstölthús-illat terjengett. A kisfiúnak összeszaladt a nyál a szájában. Odatülekedett a húspult üvegéhez. Nézte, ahogy egy tréningruhás, idős néni rámutat két disznólábszárra, aztán papírba csomagolva megkapja, és a szatyrába teszi. Utána egy kövér, zsíros hajú férfi következett.

— Azt a darab szalonnát adja. Pacal is kéne.

Ez utóbbit a kisfiú nem ismerte, otthon még sosem evett ilyet. Kolbászt is csak ritkán vett az anyja. Azt mondta, egészségtelen.

A kisfiú egyszer csak hangos csapkodásra lett figyelmes. Az egyik hentes éppen egy halat vett ki a tartályból, letette a deszkára, és már emelte a kezét, hogy egy jól irányzott mozdulattal lecsapjon rá, de a hal annyira verdesett a farkával, hogy leugrott a földre.

— Sikamlós a drága, mi? – kérdezte röhögve a sapkás, fogatlan férfi, aki koszos nylonzacskóval a kezében várta, hogy a halat hazavihesse.

— Már ezt sem tudja az ember kézben tartani! – próbált a hentes is viccelődi. Ebben a pillanatban egy jól irányzott ütést mért a halra, amitől az rögtön megnyugodott.

A kisfiú nézte a hal kifejezéstelen szemét, tátogó száját, várta, hogy most mi fog történni. Ekkor egy levágott ujjas kesztyűbe bújított kéz fogta meg a vállát. Áron megfordult, egy idős néni magasodott fölé, fején latyakszínű kötött sapka.

— Anyádat hol hagytad, te gyerek? – kérdezte.

— Itt van valahol a másik boltban – rántotta meg a vállát a kisfiú.

— Tudja, hogy itt vagy?

— Persze – füllentett a gyerek, és már fordult volna vissza, hogy újra a halat nézze, de a nő nem engedte.

— Gyere, inkább adok neked valamit – mondta, és egy asztalhoz vezette, ahol többen éppen kolbászt, hurkát meg virslit ettek kenyérral.

— Tessék, egyél.

Az asszony papírtányéron odatett neki egy kis ételt. A kisfiú egy pillanatra elbizonytalanodott, vajon tényleg elfogadhatja-e. De éhes volt, a kolbásznak pedig jó illata volt, így aztán falni kezdett.

Ekkor lépett be az anyja. Zihálva kérdezte a henteseket és a vevőket, nem láttak-e itt egy gyereket egyedül. A hentesek a fejüket rázták. Az asszony előrébb furakodott, a többiek nézték a nő zöld irhakabátját, fekete lakkbőr csizmáját. Valakinek véletlenül rálépett a lábára.

88 — Nem tudsz vigyázni?! – rivallt rá egy hosszú copfos cigány nő.

— Elnézést. Nem láttak itt egy kisfiút?

A cigányasszony még egyszer végignézett a nőn.

— Ott nézd meg – bökött a fejével a sarok felé.

Ekkor látta meg a fiát az asztalnál, ahogy falja a kolbászt más tányérjából. Hirtelen nem tudta, megtépje vagy megölelje. Hogy tűnhetett el így, hogy jöhetett el ilyen messzire?

— Áron! – kiáltott végül, és már a karjába kapta gyereket a mustáros kolbással a kezében. A kisfiú hagyta, hadd szorítsa az anyja. Neki is jólesett beszívni az ismerős parfümillatot. Aztán az anyja letette a földre.

— Hogy kerültél ide? Hogy tehetted ezt? – rázta meg most már a nő mérgesebben. – És kinek a tányérjából eszel te?

A kisfiú nem tudott válaszolni, még tele volt a szája. Az anya ránézett a kötött sapkás asszonyra.

— Láttam, hogy nagyon éhes.

— Köszönjük – mondta a nő –, de igazán nem kellett volna. Kisfiam, tedd le azt a kolbászt. Most már menjünk haza.

De ő nem akarta. Ízlett neki, és a néni nekiadta.

— Áronka, tedd le, és induljunk! – ismételte meg a kérést az anyja. – Ehetsz majd otthon is.

De a fiú csak tovább ette a kolbászt. Szép lassan. Az ötödik harapás után az anya elvesztette a türelmét. Kitépte a gyerek kezéből a maradékot, levágta az asztalra, majd megragadta a gyerek karját, és kivonszolta a zsúfolt boltból. Kifelé menet Áron több lábban megakadt. Az anyja ilyenkor rántott rajta egyet, és ő újra a kijárat felé lódult.

Végre kint voltak a levegőn. A fiú visított, toporzékolt, és földhöz vágta magát a sárban.

— Áron azonnal állj fel, vagy itt hagylak! — fenyegetőzött az anya, de a fiú csak üvöltött, és a csizmájával fröcskölte a sarat a nő bundájára.

— Te tehetsz róla, te rohadt dög! — kiabált a fiú.

— Hogy beszélsz? — rivallt rá az anyja, majd körülnézett, hogy halotta-e őket valaki.

— Tudom, hogy apa sose jön vissza!

A nő a szája elé kapta a kezét, mintha belőle szakadtak volna fel ezek a szavak.

— Nem, mondj ilyet, már csak pár hét — próbálta csitítani, de a fiú nem hagyta abba.

— Te üldözted el — kiabált a gyerek, — és most már engem se szeret.
— Nem igaz! Már csak pár hét — mondta a nő most már sírva, miköz-
ben térdre rogyott a fiú előtt a sárban.

89

Új Forrás 2013/10 – Hidas Judit: Karácsonyi vásárlás

Hogyan
nővést
szépséget
már már
szépséget
szépséget
szépséget

Karácsonyi Vásárlás
2013